

Одлука којом се смјењује Никола Ловриновић са положаја министра образовања Средњембосанског кантона

Користећи се овлаштењима која су високом представнику дата у члану V Анекса 10. (Споразум о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је високи представник коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења наведеног Споразума о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора; и посебно узевши у обзир члан II 1. (д) истог Споразума према којем високи представник “помаже, када то оцијени неопходним, у рјешавању свих проблема који се појаве у вези с имплементацијом цивилног дијела Мировног уговора”;

Позивајући се на став XI.2 Закључака Конференције за имплементацију мира одржане у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којем је Савјет за имплементацију мира поздравио намјеру Високог представника да употреби свој коначни ауторитет у земљи у вези са тумачењем Споразума о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора, како би помогао у изналажењу рјешења за проблеме у складу са горенаведеним, “доношењем обавезујућих одлука, када то оцијени неопходним”, о одређеним питањима, укључујући и (према тачки (ц) става XI.2) “мјере којима се осигурава имплементација Мировног споразума на цијелој територији Босне и Херцеговине и њених ентитета “које могу обухватати мјере против лица на јавним функцијама”;

Констатујући да је у ставу X.4 Анекса Декларације Савјета за имплементацију мира донесене у Мадриду 16. децембра 1998. године констатовано да Савјет прихвата да се лицима којим

високи представник забрани вршење јавне функције “може до даљњег забранити и кандидовање на изборима те обављање било које изабране или именоване јавне функције као и функције у оквиру политичких странака до даљњег”;

Подсјећајући да је Управни одбор Савјета за имплементацију мира, на састанку одржаном 12. јуна 2003. године, подржао обећања органа власти Босне и Херцеговине да ће приступити административном уједињењу школа (“уједињење”) и изразио своју једногласну одлуку да је сâмо постојање двије школе под једним кровом (“двје школе под једним кровом”) антитеза начелима утврђеним Стратегијом реформе образовања;

Констатујући да је пракса “двје школе под једним кровом” јасно у супротности и са захтјевом Савјета Европе постављеним Босни и Херцеговини за период након њеног уласка у чланство “одржати и наставити реформу у области образовања и уклањања свих облика сегрегације и дискриминације који почивају на националној припадности”;

Поздрављајући најважнији циљ Стратегије реформе образовања да се образовање деполитизује те да се створе услови који ће обезбиједити једнак приступ модерном образовању високог квалитета у цијелој земљи;

Потпуно свјестан чињенице да, у сврху постизања овог циља, сва дјеца морају имати приступ квалитетном образовању у интегрисаним, вишекултуралним школама у којима нема политичке, вјерске, културолошке и друге пристрасности нити дискриминације, а које поштују права све дјеце;

Подсјећајући надаље да је Управни одбор Савјета за имплементацију мира, на поменутом састанку 12. јуна 2003. године, позвао Федералног министра образовања да обезбиједи да се све школе уједине прије наредне школске године;

Увјерен да су од тада органи власти у Босни и Херцеговини морали признати значај уједињења и обавезати се да се проактивно ангажују на имплементацији мјера којима би се

остварило уједињење;

Охрабрен што је у вези с тим Средњобосански кантон 10. децембра 2004. године донио *Закон о измјенама и допунама Закона о основном образовању* (“Службене новине Средњобосанског кантона”, бр. 17/04, 30. децембра 2004.) и *Закон о измјенама и допунама Закона о средњем образовању* (“Службене новине Средњобосанског кантона”, бр. 17/04, 30. децембра 2004.), којима су уједињени законски и административни аспекти “двје школе под једним кровом” (“релевантни закони”);

Констатујући да је господин Ловриновић, као министар образовања Средњобосанског кантона, задужен и искључиво одговоран за имплементацију релевантних закона;

Такође констатујући да је, у вези с тим, задатак министра Ловриновића чисто техничке и извршне природе и не захтијева опширно тумачење нити вршење дискреционог права;

Разочаран што је министар Ловриновић изразито заказао у извршавању овог једноставног, па ипак кључног аспекта свог мандата, успркос томе што се неколико пута обавезао да ће израдити план за имплементацију релевантних закона;

Подсјећајући да, када је релевантне законе разматрала Кантонална скупштина Средњобосанског кантона, хрватски посланици су се позвали на своје уставно право да предлог закона упуте Вијећу за заштиту виталног интереса у Уставном суду Федерације Босне и Херцеговине (“Уставни суд Федерације”) које је 3. новембра 2004. год. установило да се “оспораваним одредбама /релевантних закона/ ниједан конститутивни народ не доводи у неравноправан положај нити долази до асимилације и прегласавања одређених народа” (“пресуда”) (“Службене новине Федерације Босне и Херцеговине”, бр. 70/04);

Такође подсјећајући да је господин Ловриновић донио “Стајалиште о вјеродостојноме тумачењу” (бр. 01-02-387/05-1 од 16. маја 2005. год) одређених одредаба релевантних закона (“Стајалиште”) којим се грубо игнорише изричита формулација

односних одредаба, као и њихово тумачење које је дао Уставни суд Федерације у својој пресуди;

Закључујући да министрово искривљавање правних димензија релевантних закона није ништа друго до слабо прикривена намјерна опструкција;

Увјерен да ово понашање министра Ловриновића има за циљ да заустави напредак на уједињењу;

Увјерен такође да је овај покушај господина Ловриновића да збуну и опструира само најновија епизода у сталној и оркестрованој кампањи у Средњобосанском кантону против уједињења, због чега је у посљедње двије године било потребно да високи представник интервенише више пута;

Констатујући да је Никола Ловриновић министар образовања Средњобосанског кантона од марта 2003. године;

Закључујући да од тог времена његов отпор политици уједињења – политици која се проводи у свим осталим кантонима, коју је утврдио закон кантоналне скупштине, потврдио Уставни суд Федерације и одобрила међународна заједница – открива министра као активну и сталну пријетњу не само темељном стубу мировног процеса, него и будућности Босне и Херцеговине у смислу њене интеграције у европски оквир;

Имајући стално на уму потребу за успостављањем правилне равнотеже између добробити јавности са правима појединца;

Из овдје изнесених разлога, високи представник доноси следећу

одлуку

**којом се смјењује Никола Ловриновић са положаја министра
образовања
Средњобосанског кантона**

и забрањује му се обављање сваке службене, изборне или именоване јавне функције и кандидовање на изборима, уколико или све дотле док га високи представник накнадном одлуком евентуално изричито не овласти да исте обавља или се кандидује. Одмах му престају сва права на накнаду односно било који вид компензације својствен периоду након смјењивања (осим оствареног права на пензију) или на све привилегије или статус који произилазе из његовог положаја министра.

Ова одлука ступа на снагу одмах и неће захтијевати било какве додатне процедуралне мјере. Никола Ловриновић мора одмах напустити својуканцеларију и од датума доношења ове Одлуке у исту му се улазак забрањује.

Ова одлука се објављује одмах у “Службеним новинама Средњобосанског кантона” и “Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине”.

Разлози за смјењивање

Господин Ловриновић обавља функцију министра образовања Средњобосанског кантона. Ова функција спада у ред функција код којих носилац преузима министарску одговорност за имплементацију закона које доноси Кантонална скупштина и који су накнадно предмет тумачења Уставног суда Федерације Босне и Херцеговине.

Упорним непровођењем релевантних закона, г. Ловриновић је пропустио извршити своју дужност. Његов пропуст је тим више упечатљив што се јавља у контексту посебно осјетљиве политике – образовања – чија је реформа међу суштинским предусловима за осигуравање одрживог мира у Босни и Херцеговини и за остваривање тежњи ове земље за интеграцијом у европску структуру.

У свом недавном допису г. Ловриновић је јасно истакао да, противно својој заклетој дужности којом се обавезује да ће

проводити закон и извршавати политику владе, он инсистира, упркос сталним упозорењима, на даљем непровођењу закона и недвосмислено указао да сматра упутства своје странке супериорним у односу на законске услове своје функције. Поводом јавног заузимања овог стајалишта, г. Ловриновић је показао да се не обазире на закон и поступио је на начин који је несагласан с његовим министарским дужностима.

Чак и кад његова поступања не би била руковођена страначким интересима, извршни званичник који даје предност сопственом тумачењу закона над оним које доносе судови пријети да угрози кључну равнотежу између извршног и правосудног огранка власти, тако неопходну за начело владавине права које представља темељни стуб имплементације мира у Босни и Херцеговини.

На основу претходно наведеног, г. Ловриновић је очигледно пропустио да извршава своју министарску дужност и обавља своје извршне функције на законит начин на који се то тражи од носиоца такве функције, посебно у области од толико великог значаја као што је уједињење. Отвореним подређивањем интереса кантоналне владе сопственим политичким интересима, г. Ловриновић је знатно наштетио дигнитету и независности своје функције.

Начела правилне управе и министарске одговорности, посебно у овом случају, од суштинског су значаја за процес имплементације мира и обезбјеђење досљедног испуњења међународних обавеза Босне и Херцеговине. Нажалост, понашањем г. Ловриновића ова начела су угрожена. Она се могу рехабилитовати искључиво његовим неодложним смјењивањем са функције.

Сарајево, 8. јули 2005.

Педи Ешдаун
Високи представник